

LBRIS

We know
books

ANTONIU SÎNTIMBREAN

Înceștarea zorilor

POEME

NICULESCU

ZÂMBETUL DIN FOTOGRAFIE

Te văd în poze cum zâmbești
 Și-ți cauți alinarea,
 Dar ochii tăi cei îngerești,
 Își varsă supărarea.

Văd tristețea-n ochii tăi,
 Chiar dacă râzi în șoaptă,
 Și-ascunzi a' inimii văpăi,
 Dar viața nu e dreaptă.

Privești spre cer, privești în gol
 Și gândul te înalță,
 Cenușăreasa-i un simbol,
 Pantoful îl descalță.

Îți lași privirea, apoi zâmbești
 Trăiești o dublă viață,
 În una, în care te iubești
 În alta, ești de gheață.

Ascunzi sub zâmbete povești,
 Iar lacrimile-ți seacă
 Și-ncerci apoi să zugrăvești,
 Dar ele te îneacă.

CUPRINS

<i>Cuvânt-înainte</i>	7
Tăvălugul iubirii	9
Omătul și razele de Soare	21
Inimi de gheață	22
Viața din vis.....	24
Somnul de veci.....	26
Spre El	28
Viața ca un Rai	30
Povestea minciunii	32
Sunt lucruri scumpe de nimic.....	34
Măine	36
În urma ta	38
Visez la noi	39
Eu tac și-ndur.....	40
Lacrima	42
Contrast	44
Nu toate inimile sunt perechi	46

Prețul iubirii	48
Venin	50
Încă o stea	52
Inima nu are cârmă	53
Țara mea de daci	54
Satul de pe Marte	56
Închisoarea minții	58
Patrioți pentru o zi	60
Românii	62
Cântecul mut	63
Te caut în șoaptă	64
Încleștarea zorilor	66
Să nu-mi cer visele înapoi	68
Mors voluntaria	70
Sufletul de gheață	71
Floare albă	72
Inocența	73
Toamna cea rece	74
Cheia inimii	76
Contractul iubirii	77
Zâmbetul din fotografie	78

în decursul a 25 de ani. Iată că după puțină vreme, acum, în 2022, public al doilea volum – „Încleștarea zorilor“.

În ambele cărți veți găsi un amalgam de experiențe ale sufletului meu din ultimele decenii, dar care nu au legătură cu starea mea actuală de spirit. Scopul poeziilor pe care le-am scris nu este acela de a striga după ajutor, ci de a descărca o emoție, de a o așterne pe hârtie și de a învăța apoi ceva din această experiență. Pentru că, fără toate aceste emoții, nu aș mai fi omul care sunt astăzi. De aceea, încurajez pe oricine să-și analizeze trăirile, să le verbalizeze, să le discute, pentru că nu este nicio problemă să strigi uneori după ajutor.

Nu am privit niciodată poezia ca pe un mod de comunicare, ci, mai degrabă, ca pe o modalitate de a-mi înțelege mai bine sentimentele. Am scris pentru a putea să-mi observ mai bine gândurile și pentru a găsi soluții la problemele care mă apasă.

M-aș bucura foarte tare ca poeziile mele să vă ajute să identificați și să eliberați anumite stări ascunse dintr-un cotlon al inimii voastre.

Prin aceste versuri vreau să împărtășesc cu voi valoarea recuperată a experiențelor de viață din trecut, bucuria prezentului, dar, mai ales, speranța și puterea de a depăși provocările zilei de mâine!

Autorul

TĂVĂLUGUL IUBIRII

Prins în lanțuri să nu scape
A rupt muntele din loc,
Ca de ea să fie-aproape,
Cum e flacăra de foc.

A rupt lanțul nemuririi,
Ce de veacuri îl lega
Și cupola strălucirii,
Ce demult îl subjugă.

A șters tot ce-i stă în cale,
Chiar și stelele pustii
Prinse-n semne zodiacale
Printre gânduri zavistii.

Pe pământul strâmb și aspru,
Prima dată a pășit,
Fără aerul lui sobru
Ce de veacuri l-a vrăjit.

A pășit în lumea oarbă
Ce în față i-a ieșit,
Încercând ca să absoarbă
Dragostea ce l-a sleit.

Pe pământ nu mai e rege,
 Razele lui au apus,
 Deși el nu înțelege,
 Că lumina lui s-a dus.

El, ajuns fără putere,
 Printre oameni o zări,
 Învelită în mistere,
 Pe aleasa inimii.

Lângă ea ajunge-n grabă,
 De nimic nu se teme.
 Cine ești? Femeia întreabă...
 Ești un om sau ești o stea?!

Soarele:

— *Sunt un om făcut din raze,
 Cu lumină mă-nvelesc,
 Umplu lumea ta de oaze,
 Încercând să te gălesc.*

*De mult caut printre astre,
 Dar ca tine nu gălesc,
 Sus, pe bolțile albastre,
 N-aveam cum să te-ntâlnesc.*

*Vreau din flori să-ți fac cunună,
 Părul să ți-l împletesc,
 Și, sub norii ce se-adună,
 Să îți murmur: te iubesc!*

Luna:

— *Știu că ai trecut la fapte,
 Dar eu nu te pot vedea,
 Când pășesc aievea-n noapte,
 Căutând lumina ta.*

*Cerul palid e de piatră,
 Tot așa inima mea,
 Aruncată într-o vatră,
 În care nimic n-ardea.*

*Pe pământ e-acuma seară,
 Oamenii au dat de greu,
 Lumina ta e ca o gheară,
 Iar dragostea-ți e un clișeu.*

*Lume-acum e adormită,
 Cufundată-n noaptea grea,
 De lumină e privată
 Doar ca eu să fiu a ta!*

*Soarele nu înțelege
 Rolul său pentru pământ
 Și nu poate să dezlege
 Acel sacru jurământ.*

Soarele:

*— Hai cu mine printre stele
 Pe boltă să hoinărim,
 În ceruri să-ți fac castele
 În care să ne iubim.*

*Sus, în cer, te fac regină,
 Peste tot ca să domnești,
 Inima-mi să-ți aparțină,
 Peste ani să dăinuiești.*

*Sau de-ți este drag pământul,
 Eu las nemurirea mea
 Și îmi lepăd și veșmântul
 Și lumina mea de stea...*

Luna:

*— Eu te înțeleg pe tine
 Că din suflet mă iubești,
 Noi avem alte destine
 Și mi-e teamă că greșești.*

*Cerul parcă se revoltă,
 Pe pământ totu-i pustiu
 Dacă nu te urci pe boltă
 Vom ajunge în sicriu.*

*Pe pământ e-acuma noapte
 De când tu ești în exil,
 Totul pare să se-ndrepte
 Spre un mediu volatil.*

Soarele:

*— Eu pe boltă urc călare
 Să cer nemurirea ta,
 Să-ți dau razele-mi solare,
 Mamei te voi prezenta.*

*Și-i voi cere să te-aducă
 Sus, pe cer să strălucești,
 Iar lumina ta să ducă
 Razele-mi ce le iubești.*

Luna:

*— Știu că-ți par atrăgătoare,
 Dar eu nu pot fi a ta,
 Sunt deja nemuritoare,
 Însă numa-n lumea mea.*

*Am plecat de mult din ceruri
 Să îmi caut liniștea,
 Vreau să uit acele vremuri,
 Nu mai vreau să fiu o stea.*

Soarele:

*— De o viață-ți apăr cerul
 Nu știi face altceva,
 Nu cunosc decât eterul,
 Nu ți-am spus să-mi dai ceva.*

*Tu ești mama creatoare
 Ce ai tot în grija ta,
 De la omul care moare,
 Pân' la nemurirea mea.*

*Nu îți cer să-mi dai averea,
 Deja simt că sunt bogat.
 Am descoperit iubirea,
 Scopul meu eu l-am aflat.*

*Scapă-mă de nemurire
 Și de strălucirea mea,
 Doar o zi să-i simt iubirea
 Și să mă îmbăt cu ea...*

Kotys (mama):

*— Tu nu poți așa deodată
 Să îți cauți dragostea,
 Să lași lumea cufundată
 Într-o noapte fără-o stea.*

*Nu poți să privezi pământul
 De toată căldura ta,
 Nici ca să-ți încalci cuvântul
 Pe care-l vei respecta.*

*Nemurirea nu-i o vorbă.
 Ce faci tu e un păcat,
 Omenirea nu-i o jerbă
 Aruncată în neant.*

*Iubirea ta e o minciună,
 Trăirea ei e un păcat,
 Îndată norii se adună
 Și o să fii un exilat.*

*Iubirea e adesea oarbă,
 Iar gustul ei este amar,
 Când dragostea o să te-absoarbă
 Vei fi în mână la dijmar...*